CAGLIERO 11

SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ ZPRÁVY ZE SVĚTA

Č. 132 | PROSINEC 2019

Vážení spolubratři, milí přátelé.

Když končíme rok 2019, setkáváme se s dítětem Ježíšem, který přináší VŠE a VŠEM a s rozevřenými pažemi všechny vítá a objímá. Jedna z návštěv, která mě v roce 2019 nejvíc dojala, proběhla v domě mladého salesiánského mučedníka Akaša Bašíra, který zemřel 15. 3. 2015 v Lahauru v Pákistánu. Trvala sice jen půl hodiny, ale byla velmi intenzivní a podnětná. Setkal jsem se s jeho otcem a matkou, sestrou a bratry – s křesťanskou rodinou, která vnímá svého syna/bratra mučedníka živěji než kdy jindy. Byla to návštěva i pouť; ano, pouť z Turína do Lahauru, s několika zastávkami a cestou dlouhou několik tisíc kilometrů. Vezl jsem s sebou v batohu sochu Marie Pomocnice křesťanů: jako upomínku a poděkování hlav. představeného pro tuto zkoušenou a požehnanou rodinu. Maria je královnou mučedníků. A mladí jsou stále vábeni vzkříšeným Ježíšem, který žádá všechno, protože všechno dává.

Prosme s Ježíškem, aby byl rok 2020 bez mučedníků... ale naplněn křesťanským a salesiánským duchem mučednictví.

JSEM RÁD, ŽE DUCH DONA BOSKA UCHVACUJE SRDCE LIDÍ

Vyrostl jsem v Kuklově, v malé vesnici nedaleko Šaštína, kde se nachází salesiánský mateřský dům na Slovensku. Poprvé jsem se setkal s salesiány ve 12 letech, ale tehdy jsem nevěděl, že jsou to salesiáni, protože během komunismu byla činnost náboženských kongregací zakázána. Vyvíjet činnost a setkávat se s mladými lidmi v kostele bylo nebezpečné, ale náš „pastýř" byl odvážný. Salesiány znal velmi dobře – s některými z nich byl ve vězení, když byl chycen při pokusu překročit státní hranici spolu s blah. Titem Zemanem. Po deseti letech vězení a šesti letech civilní práce obdržel povolení sloužit jako kněz v naší farnosti a přijal nabídku salesiánů navštívit naši vesnici a organizovat setkání a různé aktivity.

Po pádu Berlínské zdi jsme zjistili, že dva mladí pracovníci, kteří nám věnovali svůj volný čas, byli salesiáni. Mluvili i o misiích. První myšlenka stát se misionářem, přišla, když mi bylo 15 let. Tehdy navštívil naši farnost don Jozef Daniel Pravda. Vrátil se z patnácileté misie v Kongu (Zairu) a sdílel s námi své zkušenosti. Pamatuji si jeho slova: „Pokud se někdo chce stát misionářem, musí začít teď tím, že bude sloužit druhým."

Nastoupil jsem do salesiánské formace. Misijní povolání bylo pro mě stále trochu vzdálené. Myslel jsem si, že jako misionář musím mít skvělé schopnosti a tak schopný jsem si nepřipadal. Pak jsem pomalu, s přibývajícími zkušenostmi salesiánského života, začal chápat, že je důležité důvěřovat Bohu a ne svým schopnostem. Dalším silným impulsem byla návštěva misionáře z Angoly, dona Milana Zedníčka. Přišel do naší komunity v Banské Bystrici, když jsem byl mladý kněz. Byl jsem překvapen jeho hlubokou radostí a štěstím.

Myšlenka na misie přicházela ke mně častěji. Začal jsem také mluvit s provinciálem. Navrhl, abych se modlil za rozlišování. Poté mě poslal do komunity v oravském regionu, kde jsem v salesiánské rodině vnímal velmi silného misijního ducha. Na Sibiři bylo mnoho dobrovolníků a během posledních pěti let opustili tento dům tři salesiáni do misií. Když urna s ostatky Dona Boska dorazila na návštěvu v dubnu 2013, modlil jsem se před ním a zaslechl jsem odpověď: „Proč ještě čekáš?" Potom mě v červnu 2014 poslal provinciál dva měsíce do komunity v Jakutsku na Sibiři, abych získal první misijní zkušenost.

Od července 2015 jsem v Jakutsku a jsem tomu velmi rád. Je to místo s drsným podnebím (v zimě teplota někdy dosahuje -50° C); ale pro mě bylo obtížnější si zvyknout na nové společenské vztahy, protože zde je jen málo katolíků. Trpěl jsem také díky malé salesiánské komunitě – na začátku jsme byli jen dva. Měl jsem obrovskou radost, když dorazili noví spolubratři. Jsem také rád, když vidím, že duch Dona Boska uchvacuje srdce místních lidí, i když nejsou katolíci. Vidím, že pro misionáře je velmi důležité mít důvěru v Boha a v Marii Pomocnici křesťanů, abychom se stali nástroji, které pomáhají lidem setkat se s osobou Ježíše Krista, jež je plná radosti a života.

Peter Lorenc, misionář na Sibiři, Sakha (Jakutsko) – Ruská federace

ROZHOVOR O TOM, ČÍM JE DNES VE SVĚTĚ MISIONÁŘ

Několik dní po ukončení mimořádného misijního měsíce října 2019 vyšla **nová kniha podnětných rozhovorů s papežem Františkem**. Mimo jiné v ní říká: „Nelze Krista následovat a stát se Jeho poslem a zvěstovatelem evangelia rozhodnutím přijatým u konferenčního stolku. Misijní impuls může být plodný, pokud k němu dojde cestou „zamilování se, láskyplnou přitažlivostí a předáváním ostatním. "

V rozhovoru papež ukazuje výraznou vlastnost autentického apoštolského díla. „Usnadňuje, umožňuje, neklade překážky Ježíšově touze vše obejmout, uzdravit všechny, všechny zachránit. Nedělejte rozdílu, neustavujte„ kontroly pastoračních hranic ". Nebuďte jako vrátný, který kontroluje, zda ostatní splňují náležitosti ke vstupu." František se také zamýšlí o vztahu misijní práce s penězi, s médii, s procesy globalizace. Poukazuje na to, že je třeba vyvarovat se všeho, co líčí misii jako formu ideologické kolonizace, i když maskované. Varuje před funkcionalistickými pokušeními svěřit účinnost misie strategiím převzatým z marketingu a před domýšlivými teologickými metodologiemi. Kritizuje fenomén misionářů šitých horkou jehlou, těch, kteří předkládají svou „duchovní turistiku" jako misijní převlek apoštolátu. Nejde o misijní animaci, jako by to bylo zaměstnání, ale **o život s ostatními, být tam, kde jsou, chtít je doprovázet, srovnat s nimi krok**. **Pouze v rámci každodenního života**, a ne při organizaci událostí a masových akcí **může být misionářská práce plodná**. A pouze takto, na cestě každodenního života, může být proces skutečné inkulturace evangelia realizován v různých podmínkách. **Inkulturace se neprovádí v pracovnách teologů, ale v běžném životě**...

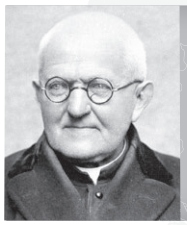

SVĚDEK SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ SVATOSTI

(P. Pierluigi Cameroni SDB, generální postulátor pro svatořečení)

Boží služebník **Ignác Stuchlý** (1869–1953). Jeho 150. narozeniny připadají na 14. prosince. Zastával zodpovědné funkce po velkou část svého života: byl kvestorem, prefektem, prorektorem, rektorem a provinciálem. Byl považován za autentického svědka ducha Dona Boska – v Česku, v Itálii, ve Slovinsku a na Slovensku. Ignác Stuchlý byl řeholník, který nenapsal„ pravidla ", ale „řídil se jimi. V České republice je stále připomínán jako „druhý Jan Maria Vianney" a „český Don Bosko".